

на мѣтала хлѣбъ въ пеща, а то ѿ прѣчало а тя, като се разѣдила и казала: проклѣто да си дигни се! Дѣдо Господь, като се разсърдилъ прибралъ го къмъ себе си и сега небето денѣ и нощѣ върви нагорѣ и нагорѣ и се дига сѣ на вѣсоко и на високо. Единѣ пѣть баба ми разказа, какъ една жена смѣкнала мѣсеца въ една жѣлта паница.

Най-много нѣща ми е разказвала баба ми есенно време, когато се събиремъ по нѣколко екранки. А колко е хубаво есенното време, дяволъ да го вземе! Нѣма вече лѣтната горѣщина, на вредъ става прехладно. Всичкитѣ кѣрски работи извършени: житото въ хамбаритѣ, виното въ бѣчвитѣ, мисиря въ коша—всичко събрано отъ полето. Всѣка млада душа се радва и се готви да срѣщне зимата съ снѣговетѣ и студоветѣ, съ зифетитѣ, мѣнѣжитѣ, годѣжитѣ и шумнитѣ свадби. Всѣко момиче есенно време бърза да преде, да, тъче, да приготвя своята примяна, своитѣ дарове за сватове и сватини, за кумове и кръстници, за девери и зѣлви. Ние вечеръ се събирахме въ нѣкоя кѣща да придемъ; насѣдаме край огъня, а ония ми ти прѣтчки прѣцятъ, прѣцятъ гачи ли сѣ цушки, а нашитѣ вретена сѣмо брѣнчатъ и жицата се навива. Нѣкое момиче отъ нашата компани, като каже нѣкоя смѣлина дума, ние всинца бѣхме готови да кихнемъ да се смѣемъ прѣзъ глава. Тогава никому не идеше на ума жално, тѣжко, а всички бѣхме весели и засмѣни и живота ни се усмихваше само отъ добрата страна. Лоша мисълъ не мѣтѣше нашето въображение... По чѣсто се събирахме у дома, защото моята баба разказваше чудни пѣсни и чудесни приказки. Една само отъ тѣхъ да си спомня и ми настрѣхвѣтъ космитѣ. Единѣ пѣть, като ни разказа, какъ единѣ караконжо въсѣднатъ одного стареца прѣзъ времето на мрѣсни-